

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě projednal ve veřejném zasedání konaném dne 12. května 2022 **odvolání obžalovaného Iuliana U., narozeného xxx**, proti rozsudku Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 8. 10. 2021, č. j. 4 T 39/2021 - 180, a rozhodl

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného Iuliana U. **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný Iulian U. uznán vinným zločinem podplacení podle § 332 odstavec 1 alinea první, odstavec 2 písmeno b) trestního zákoníku. Odsouzen byl podle § 332 odstavec 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců. Podle § 81 odstavec 1 trestního zákoníku a § 82 odstavec 1 trestního zákoníku byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 12 měsíců. Podle § 80 odstavec 1, odstavec 2 trestního zákoníku byl obžalovanému uložen trest vyhoštění z území České republiky na dobu 12 měsíců a podle § 70 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku trest propadnutí věcí, a to dvou kusů bankovek v celkové hodnotě 20 Euro.
2. Podle zjištění okresního soudu se obžalovaný zločinu dopustil tím, že dne 15. 2. 2021 okolo 1:30 hodin v Mostech u Jablunkova, okres Frýdek-Místek, v místě hraničního přechodu, poté, co mu bylo policisty nstržm. Vladimírem L. a pprap. Davidem Š. sděleno, že nesplňuje podmínky pro umožnění vstupu na území České republiky, neboť má při sobě pouze jeden potřebný doklad totožnosti, byl jimi vyzván k opuštění vozidla Mercedes Sprinter, z vozidla vystoupil a v úmyslu dosáhnout vpuštění na území České republiky povytáhl z kapsy finanční hotovost se slovy „Coffee for you and your colleague, no problem, I go, I go“ (česky: „Káva pro vás a kolegu, není problém, pojedu, pojedu“), pak s policisty vešel do unimobuňky sloužící jako kancelář, kde vytáhl z kapsy dvě bankovky v nominální hodnotě 10 EUR, které položil na stůl a hlídce opět sdělil „Documents okay, colleague, I go, this is for you and your colleague for the coffee, I go“ (česky: „Dokumenty v pořádku, kolego, já pojedu, to je pro vás a vašeho kolegu na kávu, já pojedu“).
3. Proti rozsudku podal obžalovaný odvolání, které zaměřil do všech výroků. V písemně vypracovaném odvolání jeho obhájcem namítal, že soud dal větší důraz na věrohodnost dvou policistů oproti jeho výpovědi a spolujezdců. Jednal v omylu, kdy neměl v úmyslu nikoho podplácet, natož částkou 20 EUR. Skutečně se domníval, že má uhradit nějakou pokutu, což vplynulo i z provedeného dokazování. Výpověďmi policistů bylo rovněž prokázáno, že byl vyzván, aby vyprázdnil kapsy kalhot, při tomto úkonu položil na stůl dvě bankovky, které měl v kapse. V předmětné věci absentuje subjektivní stránka. Soud nevezal v potaz silnou jazykovou bariéru mezi ním a příslušníky policie, došlo mezi nimi k nedorozumění týkající se úhrady pokuty. Okresní soud se s těmito okolnostmi dostatečně nevypořádal. Obžalovaný dále namítal ve vztahu k trestu, že okresní soud zcela opomněl, že po novelizaci trestního zákoníku došlo ke zjevné favorizaci peněžitých trestů před krátkými tresty odnětí svobody. Pokud by ho odvolací soud shledal vinným, tak jemu uložený trest je nepřiměřeně přísný, když nikdy nebyl trestán a vede řádný rodinný život, peníze získává provozem restaurace. Za nesprávné považuje uložení trestu propadnutí věcí, když se nejedná o prostředky získané trestnou činností a důvod k jejich propadnutí není dán i pokud by byly použity při páčání trestné činnosti. Navrhl, aby byl zproštěn všech obvinění a v případě, že odvolací soud dospěje k závěru o jeho vině, aby mu byl ukládán toliko trest peněžitý.

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Widtmannová
v zast. Drahomíra Anlaufová

4. U veřejného zasedání prostřednictvím obhájce setrval na odvolacích námitkách a dodal, že nebyl důvod k úkonům ze strany policistů, neboť neměl v úmyslu řídit vozidlo a policisté tak neměli důvod požadovat po něm řidičský průkaz. Cítí se být nevinný, šlo o nedorozumění. Českou republiku používá jako tranzitní zemi, když jezdí do zahraničí nakupovat vozidla. Podmíněný trest odnětí svobody a trest vyhoštění považuje za neadekvátní a nepřiléhavý. Navrhl případné uložení peněžitého trestu ve výši 1 000 EUR.
5. Předně je nutno uvést, že odvolání bylo podáno včas, tj. před skončením osmidenní lhůty od doručení rozsudku (§ 248 odstavec 1 trestního řádu), oprávněnou osobou [§ 246 odstavec 1 písmeno b) trestního řádu] a Krajský soud v Ostravě, jako soud odvolací (§ 252 trestního řádu), neshledal ani jiných důvodů k jeho zamítnutí podle § 253 odstavec 1 trestního řádu nebo odmítnutí podle § 253 odstavec 3 trestního řádu.
6. Z podnětu podaného oprávněného prostředku obžalovaným krajský soud přezkoumal podle § 254 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, a to z hlediska vytýkaných vad, jakož i správnost postupu řízení napadenému rozsudku předcházející, a po projednání věci ve veřejném zasedání dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného není důvodné.
7. Předně je nutno uvést, že vyznění o konání veřejného zasedání bylo obžalovanému řádně a včas doručeno dne 29. 3. 2022. Obžalovaný svým přípisem ze dne 4. 4. 2022 požádal o jednání v nepřítomnosti a jeho žádosti bylo vyhověno, když lhůta podle § 233 odstavec 2 trestního řádu byla zachována a ve věci bylo možno spolehlivě rozhodnout i bez jeho osobní účasti.
8. V řízení, jež rozsudku předcházelo, krajský soud neshledal žádné podstatné procesní vady, které by měly za následek nedostatečné objasnění věci či porušení práva na obhajobu. Nebylo tedy důvodu k jeho zrušení podle § 258 odstavec 1 písmeno a) trestního řádu.
9. Dále je nutno uvést, že okresní soud provedl dokazování v dostatečném rozsahu v souladu s ustanovením § 2 odstavec 5 trestního řádu umožňující mu bez důvodných pochybností v trestní věci obžalovaného rozhodnout. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl skutečnosti, které vzal za prokázané, důkazy od nichž závěry o vině odvíjel, je z něj i patrné, jaká úvaha jej vedla k následné právní kvalifikaci protiprávního jednání. S jeho závěry se krajský soud zcela ztotožnil, proto v podrobnostech na odůvodnění napadeného rozsudku odkazuje s tím, že odvolací námitky v podstatě odpovídají obhajobě obžalovaného uplatněné již v rámci řízení před okresním soudem, se kterou se tento dostatečně vypořádal.
10. Obžalovaný Iulian U. popřel, že by měl v úmyslu policisty uplácat. Uvedl, že se jedná o nedorozumění, které vzniklo tím, že měl obě ruce v kapsách a policisté ho vyzvali, aby vyložil obsah kapes. Vytáhl a položil na stůl proto dvě bankovky v celkové hodnotě 20 EUR, které si půjčil od kolegy, protože si myslel, že bude platit pokutu. Angličtině nerozumí.
11. Okresní soud vinu obžalovaného však správně odvíjel od výpovědi svědků Vladimíra L. a Davida Š., kteří shodně popsali průběh jejich zásahu, kdy v rámci bezpečnostních opatření stavěli vozidlo, ve kterém se nacházel i obžalovaný. Tento však na první výzvu k předložení dokladů nereagoval a schovával se za další osobu. Popsali, z jakého důvodu žádali po obžalovaném a ostatních osobách nacházejících se ve vozidle řidičské průkazy. Rovněž tak se vyjádřili k tomu, že obžalovaný u sebe řádný řidičský průkaz neměl, předložil dle jeho slov doklad náhradní (č. l. 60 - 61). Podle nich však nedoložil účel cesty, proto ho vyzvali, aby vystoupil. Již u vozidla ukázal svědkovi L. bankovku, kterou vytáhl z kapsy, proto svědek uvedené sdělil kolegovi a šli i s obžalovaným do pracovní buňky, kde obžalovaný vytáhl dvě bankovky o nominální hodnotě 10 EUR a přitom anglicky sdělil, že je to pro ně na kávu a on může jet dál. Usoudili, že se je snaží podplatit, aby ho nechali přes území České republiky projet, proto volali operačnímu a vše nahlásili. Oba svědci zcela vyvrátili obhajobu obžalovaného v tom směru, že jim nerozuměl, a že by se mohl domnívat, že má platit pokutu. Je sice pravdou, jak obžalovaný namítá, že svědek Vladimír L. připustil, že obžalovaný byl vyzván, aby vytáhl věci z kapes. Zároveň však dodal, že výzva zazněla až poté, co již obžalovaný předtím vytáhl bankovky

- a položil je na stůl. S ohledem na obsah těchto svědeckých výpovědí, jež shledal krajský soud zcela věrohodnými, neboť nebyl shledán žádný motiv ke křivému obvinění, nelze přisvědčit odvolací námitce, že jednal obžalovaný v omylu. Z obsahu jeho slov, kdy bankovky vytáhl se slovy, že jsou určeny na kávu pro zasahující policisty, není pochyb o tom, že jeho úmyslem bylo působit na policisty ve snaze domoci se toho, aby mu umožnili pokračovat v cestě s dalšími spolujezci přes území České republiky. Konečně výpovědi svědků jsou podporovány i protokolem o ohledání místa činu a fotodokumentací zachycující n. čl. 92 dvě bankovky o nominální hodnotě 10 EUR.
12. Lze shrnout, že okresní soud důvodně vyhodnotil obhajobu obžalovaného jako účelovou, kdy v této souvislosti i správně poukázal na okolnosti případu, když obžalovaný se ve vozidle evidentně schovával, nepředložil doklady na první výzvu, a z jednání policistů mu muselo být zřejmé, že mu hrozí, že nebude moci dále pokračovat v jízdě přes území České republiky.
 13. Skutková zjištění okresního soudu jsou správná, odpovídají provedeným důkazům a pochybení nelze shledat ani v postupu okresního soudu, který neprováděl důkazy výpověďmi spolujezdců obžalovaného, když tyto jsou zjevně nadbytečné, neboť tito nebyli incidentu osobně přítomni.
 14. Nedůvodnou byla shledána i odvolací námitka ohledně neoprávněnosti jednání policistů. Je třeba si uvědomit, že k jednání došlo za krizové situace, kdy z důvodu výskytu koronaviru byly omezeny tranzity mezi státy, z toho důvodu byla zvýšená bezpečnostní kontrola. V postupu policistů tak nelze shledat pochybení, které by mohlo mít vliv na trestní odpovědnost obžalovaného.
 15. Pochybení nebylo shledáno ani v závěru okresního soudu, že obžalovaný se dopustil jednání, ve kterém lze spatřovat zločin podplacení podle § 332 odstavec 1 alinea první, odstavec 2 písmeno b) trestního zákoníku, když bylo prokázáno, že obžalovaný naprosto vědomě nabídl policistům 20 EUR jako protihodnotu za umožnění tranzitu přes území České republiky, jeho jednání není možno chápat jinak než jako nabízení úplatku v souvislosti s obstaráním věci obecného zájmu, neboť policisté situaci řešili, aby eliminovali riziko nákazy koronavirem, která má vliv na životy a zdraví všech občanů, což beze sporu v obecném zájmu je. Navíc spáchal takový čin vůči policistům, tedy úřední osobě ve smyslu § 127 trestního zákoníku, což bylo obžalovanému známo.
 16. Krajský soud se zabýval rovněž zásadou subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odstavec 2 trestního zákoníku. V tomto směru je třeba uvést, že trestným činem je podle trestního zákoníku takový protiprávní čin, který trestní zákon označuje za trestný a vykazuje znaky uvedené v tomto zákoně. Zásadně proto platí, že každý protiprávní čin, který vykazuje všechny znaky uvedené v trestním zákoníku, je trestným činem a je třeba vyvodit trestní odpovědnost za jeho spáchání. Tento závěr je však korigován použitím zásady subsidiarity trestní represe, podle níž trestní odpovědnost a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Společenskou škodlivost nelze řešit v obecné poloze, ale je nutné ji zvažovat v konkrétním posuzovaném případě u každého méně závažného trestného činu. Úvaha o tom, zda jde o čin, který není trestným činem z důvodu nedostatečné společenské škodlivosti, se uplatní za předpokladu, že posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty (srovnej Stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu ČR, Tpjn 301/2012). V dané věci se však o takový případ nejedná, neboť byť obžalovaný nabídl „pouze“ částku 20 EUR, jeho chování nelze nikterak bagatelizovat, když společenská škodlivost je zvyšována dalšími okolnostmi, zejména tím, že k jednání došlo v době celosvětové koronavirové krize.
 17. Zákonným a odůvodněným shledal krajský soud také výrok o trestu. Dle názoru krajského soudu okresní soud dostatečně vyhodnotil všechny okolnosti rozhodné pro druh a výměru trestu z hledisek ustanovení § 37, § 38 a § 39 trestního zákoníku, přičemž přihlédl i ke stupni společenské škodlivosti jednání obžalovaného a povaze porušeného zájmu. U obžalovaného shledal jako polehčující okolnost, že nemá v opise rejstříku trestů žádný záznam a na zemi České republiky k němu nebyly zjištěny negativní poznatky. Přitěžující okolnosti shledány nebyly. S ohledem na uvedené okresní soud zcela správně uložil obžalovanému podmíněný trest odnětí svobody v trvání 12 měsíců, tedy na samé spodní

- hranici zákonné trestní sazby stanovené v § 332 odstavec 2 trestního zákoníku v rozmezí od 1 roku do 6 let. Odpovídající a přiměřená je rovněž délka zkušební doby stanovená podle § 81 odstavec 1 a § 82 odstavec 1 trestního zákoníku v nejkratším možném trvání – 12 měsíců. Zákonným je rovněž výrok o uložení trestu propadnutí věci podle § 70 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku, konkrétně dvou kusů bankovek o nominální hodnotě 10 EUR – č. UB 3054127817 a č. SB 3067365973, které jsou na účtu Policie ČR, Krajského ředitelství Moravskoslezského kraje, kdy jejich vlastníkem již byl obžalovaný, a jsou nástrojem trestné činnosti, když při ní byly užity.
18. Krajský soud se ztotožnil i s názorem okresního soudu, že obžalovanému je vedle podmíněného trestu odnětí svobody a trestu propadnutí věci nutné uložit rovněž trest vyhoštění, když pro takový postup byly splněny zákonné podmínky. Bezprostředním účelem trestu vyhoštění je zabránit pachateli trestného činu, který není občanem České republiky, v páčání další trestné činnosti na území České republiky, pokud z jeho strany hrozí nebezpečí lidem, majetku nebo jinému obecnému zájmu. Obžalovaný je občanem Rumunské republiky. Ze spisového materiálu vyplývá, že se v České republice nezdržuje, nemá k ní žádné pracovní ani osobní vazby. Odhlédnout nelze od charakteru a stupni společenské škodlivosti jednání obžalovaného, které je vyjádřeno nikterak mírnou zákonnou trestní sazbou trestu odnětí svobody, a které ohrožuje zájem na řádném, nestranném a zákonném obstarávání věci obecného zájmu, kdy není pochyb o tom, že jedním ze základních negativních jevů, která ohrožuje důvěru v právní stát, je právě korupce.
19. Lze tak konstatovat, že podmínky dle § 80 odstavec 1 trestního zákoníku jsou splněny a zároveň není dána žádná z negativních podmínek uvedená v § 80 odstavec 3 trestního zákoníku. Nutno dodat, že uložení trestu vyhoštění za současného uložení trestu odnětí svobody podmíněně odloženého není zákonem vyloučeno, kdy případné závadové chování obžalovaného je možno zjistit nejen ze zpráv vyžádaných od příslušných českých orgánů, ale rovněž vyžádaných od orgánů cizozemských cestou právní pomoci. Překážkou pro jeho uložení není ani fakt, že se pachatel dopustil na území České republiky trestného činu poprvé.
20. Krajský soud se zabýval i otázkou přiměřenosti uloženého trestu ve výměře 12 měsíců, tedy na samé spodní hranici, přičemž ve smyslu § 80 odstavec 2 trestního zákoníku přihlédl i k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu a možnostem nápravy obžalovaného. Je třeba konstatovat, že na území České republiky dosud k osobě obžalovaného negativní poznatky zjištěny nebyly, krajský soud proto dospěl k závěru, že trest vyhoštění uložený okresním soudem ve výměře 12 měsíců, na samé spodní hranici, je zcela přiměřený.
21. Právě s přihlédnutím k charakteru trestné činnosti a stupni společenské škodlivosti vyhodnotil krajský soud jako nedůvodnou námitku ohledně nepřiměřenosti uložených trestů, přičemž neshledal podmínky, aby byl uložen toliko navrhovaný trest peněžitý. Je v zájmu společnosti, aby na obžalovaného bylo výchovně působeno podmíněným trestem odnětí svobody a zároveň mu bylo po určité dobu zabráněno v případném závadovém chování obdobného charakteru.
22. S ohledem na uvedené krajský soud odvolání obžalovaného jako nedůvodné podle § 256 trestního řádu zamítl.

Poučení:

I. Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká.

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Widtmannová
v zast, Drahomíra Anlaufová

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se odvolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-m) nebo § 265b odst. 2 tr. ř., o které se dovolání opírá.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Ostrava 12. května 2022

Mgr. Monika Zubková v.r.
předsedkyně senátu